

היא השאירה לבבות וכסאות שבורים - וכמעט ששברה את עצמה בהתאבדות

הפינית אמרה „פיניטו!”

בתמונה המתפרסמת בעתון, ואף משתוקקת לפירסום תמונותיהן בעירום, היתה מרים מיכלסון קיצונית ותוקפנית בהתנגדותה לציילום גלוי. כאשר ניסה אחד הצלמים לציילמה בתהליך ההתפשטות, בשעת הופעתה, היא איימה להפך את החוזה ולעזוב את המועדון בו כערה, אם לא יתנו לה ערבויות שהציילומים לא יתפרסמו.

היו לה נימוקים משכנעים למדי להתנהגותה זו. „אני עומדת להינשא לעתונאי צרפתי ידוע, טענה, „למעשה אנחנו כבר מאורשים. אם הוא יראה תמונות עירום שלי בעתונתו, לא יסכים לעולם לשאת אותי לאשה.”

אלא שעד מהרה התברר כי מוסרה של הפינית המתפשטת הוא דו־ערכי. אירושיה

במשך כמה שבועות נדמה היה כי מרים מצאה סוף סוף את אושרה. היא שכחה את העתונאי הצרפתי, שטיפרה כי היא מאורשת לו - אם כי למעשה היתה רק גרה עמו יחד בדירה אחת, שילמה לו עבור הפירסום שעשה לה בעתונתו - התגוררה עם ידידה החדש בדירתה שברחוב ארבע־ארצות בת־א. לאחר כמה ימים עזבה את הדירה, כשהיא משאירה לבקל הבית במתנה את הכלב אותו קנה לה אייבי במאתיים לירות, עברה לגור עם רפי במלון אימפריאל.

כעבור כמה ימים עזבה גם את המלון. היא טענה כי אינה יכולה לישון במנוחה במקום, מאחר ובלילה הראשון להתאכסנה חדר לדירתה נגב. אם כי מלבד כמה תמונות משלה לא הצליח לגנוב דבר, העדיפו מרים ורפי לעבור לדירה שכורה ברחוב פרישמן 30.

בינתיים סיימה מרים את החווה במועדון הלילה אדריה, ומכיוון שנתרו לה עוד כמה שבועות עד לצאתה את הארץ, קיבלה מספר הופעות במקומות שונים בארץ, כאמצעות אמרגנים סרטיים. היא הספיקה להופיע בכתיסת מקומות, עד שלפני כשבועיים שוב עלה שמה לכוֹ חרות העתונים, בשערוריה שהתפוצצה במועדון הבריכה בנתניה.

★★★ הגיון משטרתי

מרים הגיעה למקום בליל־שבת, על מנת להופיע בפני חושבי נתניה, כמס־פר מסיים בתוכנית־בידור הנערכת במקום מידי יום שישי ומוצאי־שבת. כשהגיע תורה, עלתה על הבמה וביצעה את ריקוד הסטרטיפטיו שלה. היה זה בדיוק אותו הריקוד שאושר לפני זמן קצר על־ידי הצנזורה - במסעה להחזרת המוסר למועדוני־הלילה - לאחר שקודם לכן נהגה להופיע בערום גופו יותר. בתום שבע ה־דקות נותרה מרים על הבמה, כשהיא לבוֹשה בביקיני בלבד ונראית לצופים כצללית שאורה על רקע המסך הלבן והמואר ש־מאחוריה.

הקהל מחא כמסים ומרים ירדה לחדר ה־הלבשה והתכוננה לחזור לתל־אביב. אלא שכעבור כעשרים רגע פרצה לפתע קטטה בין כמה יושבי ב־הקהל. שני צעירים, פרגי אשכנזי ושלוש ברדה, שהיו שתויים לגמרי, התרעמו על צעיר אחר שהעז להור־מין אחת מידידותיהם לרקוד, החלו מכים אותו.

עד מהרה התפשטה הקטטה ובית־הקפה נראה כשדה־קרב. שולחנות וכסאות התנפצו לשבבים דקים ושני השיכורים, שהחזיקו בידיהם צוארי בקבוקים שבורים, איימו לפצוץ כל מי שיקרב אליהם. המשטרה, שהגיעה למקום מיד, עצרה את השניים לחקירה. כשביקש השוטר החוקר לדעת את הסיבה בגללה פרצה הקטטה, השיבו השניים: „ראינו בחורה ערומה והדם עלה לנו לראש. אנחנו לא אשמים, היא הלהיכה אותנו.”

לכן, כמו באותו סיפור בו עצר השוטר את האזרח צעק „גנב!” בעתן הפרעת הסדר הציבורי, החליטה משטרת נתניה ל־העמיד את מרים מיכלסון ובעל המועדון, זאב קרס, לדין, כאשמת הצגת ריקוד ערום.

★★★ מה זה סטרטיפטיו?

כאשר הובאו הנאשמים בפני שר־פס השלום הגותייתי, אליהו גלסנר, התברר להם כי עדיהתביעה במשפטם, בו

עם צמד האחים

מרסל ורפי סארדו, נראית מרים מיכלסון במועדון הלילה אדריה, לאחר הופעתה. מרים החלה לצאת עם רפי (באמצע), לאחר שסיימה את הרומן עם

הואשמו ב־הצגת מחזה מסוג וריסה בני גוד לתנאי הרשיון, הם לא פחות ולא יותר מאשר שני השיכורים. הבעייה העיקרית שינצבה בפני התביעה, היתה להוכיח, כי הריקוד אותו ביצעה מרים לא היה אותו הריקוד שזכה לאישורו של הצנזור במועדון אדריה. החשפנית נותרה בבקיני קטן יותר, עמד התובע על טענתו, הסתייע בעדויותיהם של שני עדיו, שסיפרו כי החשפנית היתה „כמעט ערומה לגמרי.”

ההגנה מצדה טענה, כי היה זה בדיוק אותו הריקוד שאושר. עורך־דינם של ה־נאשמים אף טען כי אין לכנות בכלל את הריקוד כסטרטיפטיו, כיסס את טענתו על

דבריה של מרים, שטענה בחקירתה כי „ב־פאריס מכנים סטרטיפטיו כאשר הרקדנית מתפשטת ערומה כביום החלדה. מה שאני עושה כאן סטרטיפטיו־מוזיף.” הדיון בתביעה נמשך כשלושה ארבעה ישיבות בלבד, אך עצביה של החשפנית היו כבר מרוטים לגמרי. בימים האחרונים, בהם נאלצה לנסוע לנתניה וחזרה, סבלה מהתקפות עצבים ולא אחת נראתה כשהיא עומדת ברחוב, בשעות הקטנות של הלילה, וממרת בבכי, כשידידה רפי מנחמה.

מרסל ורפי סארדו, נראית מרים מיכלסון במועדון הלילה אדריה, לאחר הופעתה. מרים החלה לצאת עם רפי (באמצע), לאחר שסיימה את הרומן עם

בלילה שלפני היום בו היה צריך להקבע פסק־הדין, התמוטטה מרים לחלוטין. **★★★ „אני רוצה למות!”**

היא שכבה במיטתה וגעתה בבכי, כשרפי עומד לידה אובד עצות. ביאושה החלה מספרת לו שוב את צרות חייה, כיצד ברחה מביתה בגיל צעיר, התקיימה במשך שבוע על לחם ותה, עד שחלתה ונאלצה לשכב בודדה משך חודשיים בבית־חולים.

שם גילה אותה אמרגן אלמוני, סייע לה ללמוד ריקוד. היא היתה בטוחה שמצתה ילך הכל למישרין, אך באחת מהופעותיה נפלה ושברה את שתי רגליה. שוב שכבה כחודש בבית־חולים. ואחר כך נאלצה לנטוש את המחול, עברה לעסוק בדוגמנות וב־סטריפטיו.

לפתע התרוממה ממיטתה ובעיניים אדוֹרות מבכי תפסה את המספריים שהיו מונחות על השולחן. „נמאסו לי החיים האלה!” צעקה, „אני רוצה למות. C'est fini.” רפי מיהר והוציא את המספריים מידיה, טילפן מיד לאחיו, מרסל, שעבד אף הוא כמלצר בקליפורניה. מרסל, לו היתה השפ־עה חזקה על מרים, הגיע בריצה לדירה, הצליח להרגיע את ידידתו של אחיו, שהמ־סיכה לטעון כי תקפץ ממרומי מלון ז־ז.

★★★ סוף טוב - הכל טוב

ימחרת ליוו אותה שני האחים ל־בית־המשפט בנתניה. פסק־דינו של ה־שופט היתה עידוד־מה לחשפנית המיואשת. קבע השופט:

„כאשר למה שאירע באותו ערב בבדיחה, הובאו לפני שתי גירסות: זו של התביעה וזו של עדי ההגנה והנאשמים. תיאורם של עדי ההגנה עורר בלבי ספק לגבי התאור שהושמע על־ידי עדיהתובע ומה גם שהם היו אותה שעה תחת השפעת משקה אלכוֹהולי, מצב שיש בו מסבך הדברים כדי לעזור לטישטוש התחומים בין דמיון ובין מציאות.”

„לאור כל האמור, נראה לי כי יש להנות את הנאשמים מן הספק ואני מזכה אותם מן האשמה.” ביום חמישי האחרון עזבה מרים את הארץ בדרכה חזרה לפאריס, מקום בו היא עומדת לחדש את הופעותיה במועדון הקרטיז הורס. נאמנה לאימרה „סוף טוב, הכל טוב”, הצהירה מרים לפני שעלתה לאוני באוני רפי, העומד לצאת אחריה ביום שישי הבא: „אין דבר, היה טוב בישראל. אני בטוחה שאחזור לכאן עוד פעם.”